

[Søren Olesen.]

man her at forære de velhavende lakske i form af folkepension, medens der er gamle mennesker, som ingen bukser har, og medens der er syge mennesker, som måske knap nok har det leje, de skal ligge på. Jeg synes, at vi foreløbig skal afholde os fra flotheden med at love lakske ud til dem, der måske nok selv kan få råd at købe dem, hvis de endelig vil have dem. I en fornuftig stats-husholdning må man anlægge det samme synspunkt, som mennesker må anlægge privat, at vil man have midler til de nødvendige ting, må man spare på de unødven-dige udgifter.

Derfor er det retsforbundets synspunkt, at man bør hjælpe dem, der er i trang, enten det nu er på grund af alderdom, eller det er af andre årsager, før der kan være tale om at love noget ud til unødvendige formål som f. eks. folkepension til dem, der ikke har det behov. Det er vort ønske — som jeg også understregede i går — at vi skal indrette et samfund, hvor mennesker såvidt muligt kan få lov til at klare sig selv; så bliver det også lettere at hjælpe den del af befolkningen, som ikke er i stand til det.

Thorkil Kristensen: Det ser jo ud til, at der nu er et ønske i salen om snarlig afslutning af denne debat, og jeg skal gerne bi-drage dertil.

Den højtærede socialminister bestred naturligvis ikke mine udtalelser om aldersrentens stigning siden 1938, men han fremhævede, ligesom senere det ærede medlem hr. Bundvad, at så var jo til gengæld aldersrenten dengang lav. Ja, det er, som man tager det. Vi havde dengang en regering bestående af radikale og socialdemo-kramer, og den havde flertal i begge rigs-dagens ting. Vi må jo på det tidspunkt have haft den aldersrente, som dette flertal fandt var rigtig.

Iøvrigt sagde den højtærede socialmini-ster, da han talte om disse ting, at hos ham var det måske hjertet, der talte, og denne udtalelse gentog den højtærede mini-ster et par gange. Ja, jeg ved ikke, om den højtærede minister har et større og bedre og varmere hjerte, end jeg har; det var vel det, den højtærede minister i al beskedenhed ville antyde. Må jeg blot om dette sige, at hvis man har et godt hjerte og det sidder

på det rette sted, gælder det om, at man sætter ind på de rette steder, og det, jeg forsøgte at fremhæve, var, at der var andre steder i samfundet, hvor en indsats var mere presserende, end den er her. Det samme har kommissionens formand gjort, det samme har professor Jørgen Dich gjort, og jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Poul Møller, når han i sit sidste indlæg sagde, at vi bør opstille en prioritetsorden for disse forskellige opgavers løsning.

Nu sagde den højtærede finansminister i sit svar til mig, at aldersrentens udvidelse — det er jo det, der er tale om — ikke behøvede at gå ud over de andre sociale opgaver. Men i den forbindelse kom den højtærede minister for skade at nævne et par tal, som desværre viser det modsatte. Hvad sagde nemlig den højtærede minister? Han sagde, at i 1938—39 androg de sociale udgifter ca. 7,2 pct. af nationalindkomsten, i 1953—54 var det ca. 7,3 pct., altså praktisk talt den samme procent. Nu ved vi allesammen, at i denne tid er aldersrente-udgiften steget meget betydeligt, også i forhold til nationalindkomsten; altså må de andre socialudgifter være gået ned i forhold dertil, d. v. s. at aldersrenten har bredt sig på andre sociale opgavers bekostning. Det var jo netop det, jeg udtalte frygt for.

Den højtærede finansminister sagde om de økonomiske forhold bl. a., at nu fik vi da heldigvis børnene fra 1940'erne, og det ville jo pynte på aldersfordelingen med tiden. Ja, der er blot det at sige dertil, at foreløbig er disse børn noget, der stiller krav og stiller opgaver til samfundet, deres indsats i form af produktion og opsparing kommer overvejende om nogle år, men i de nærmeste år er, som det også er fremhævet i den af den højtærede regering ud-sendte økonomiske årsoversigt i fjor, de store årgange mere en byrde, end de er et økonomisk tilskud til det danske folk.

Jeg er naturligvis enig med den højtærede finansminister i, at man skal stimu-lere lysten til at bevare arbejdskraften op i årene, derfor er vi enige om, at man skal forhøje aldersgrænsen og lempe fradrags-reglerne. Når den højtærede minister i denne forbindelse sagde, at indtægt, som man erhverver ved siden af, skal såvidt muligt være uden indflydelse på aldersren-ten, er vi enige om dette et stykke vej, det